

SKANDAR

KAOS-
PROVEN



A.F. STEADMAN

BONNIER
CARLSEN

ÖN

VILDMARKEN

LAVASKÅLEN

ELDZONEN

ARENAN

OASEN

NÄSTET

TERRASSERADE
DALARNA

FOURPOINT

LUFTZONEN

HIMMELS-
SKOGEN





INNEHÅLL

Prolog	10
<i>Kapitel ett</i> – Sallys smörgåsar	13
<i>Kapitel två</i> – Vild mutation	31
<i>Kapitel tre</i> – Solståndsstenar	50
KENNA – LYCKA	66
<i>Kapitel fyra</i> – Jordprovet	70
<i>Kapitel fem</i> – Rastlösa berget	87
<i>Kapitel sex</i> – Kuppen mot enhörningsredet	102
<i>Kapitel sju</i> – Vandrarna	122
KENNA – HOPP	143
<i>Kapitel åtta</i> – Själssken	148
<i>Kapitel nio</i> – Alliansfeber	172
<i>Kapitel tio</i> – Eldprovet	191
KENNA – TVIVEL	210
<i>Kapitel elva</i> – Fairfax flyr	214
<i>Kapitel tolv</i> – Julkaos	234
KENNA – SKULDKÄNSLOR	255
<i>Kapitel tretton</i> – Födelsedagsövertaskningar	259
<i>Kapitel fjorton</i> – Lockbetet	276
<i>Kapitel femton</i> – Vattenprovet	292
KENNA – ENSAMHET	309
<i>Kapitel sexton</i> – Lurad	314
<i>Kapitel sjutton</i> – Luftfestivalen	339
<i>Kapitel arton</i> – Agathas gåva	353

KENNA – RÄDSLÅ	369
<i>Kapitel nitton</i> – En hemlighet	373
<i>Kapitel tjugo</i> – Luftprovet	390
<i>Kapitel tjugott</i> – En annan strand	407
KENNA – NOSTALGI	423
<i>Kapitel tjugotvå</i> – Systersorg	425
<i>Kapitel tjugotre</i> – Systrarna Everhart	446
<i>Kapitel tjugofyra</i> – Hemma igen	461
Epilog	473
Författarens tack	475



PROLOG

Kommendör Nina Kazama har kommit för att inspektera Enhörningsredets skador.

Hon vet inte.

Instruktör Rex Manning rider tillsammans med henne. Hans silverrenhörning glänser när solen träffar bergstoppen.

Han anar inget.

Fem stolta skiltvakter vaktar det gapande såret i Enhörningsredets gräsklädda sida.

De har inte förstått.

Skiltvakterna låter Öns två mäktigaste ryttare närma sig.

Ingen har märkt något.

Kommendör Kazama kikar in i den inre kammaren. Rex Manning, Silvercirkelns nya överhuvud, gör likadant.

De kommer inte att tro sina ögon.

Kommendör Kazama blinkar förvånat när hennes ögon anpassat sig till dunklet. ”Varför ligger inte äggen inför nästa sommarsolstånd i sina ställ?” frågar hon skarpt. Men skiltvakterna har vaktat monumentet mot anfall utifrån.

De inser fortfarande inte att allt har varit förgäves.

Kommendören klättrar in genom hålet med sådan fart att den lösa jorden skvätter. Rex följer efter.

Vartenda äggställ i den inre kammaren är tomt.

Där äggen skulle ha legat finns nu bara luft.

De börjar bli misstänksamma.

Rex är den som först tänker tanken. Nina möter hans blick och grips av sådan fasa att hon kippar efter andan. Deras steg ekar i den tysta kammaren när de rusar mot lagernivån nedanför.

Inga enhörningsägg.

Och nivå nedanför den.

Inga enhörningsägg.

På varenda nivå – ner, ner i den uråldriga kullens inre.

Tomt.

Och till slut förstår de.

Här kommer det inte att kläckas några enhörningar på tretton år.

En hel generation med ryttare har gått förlorad.

Nu står de på bergstoppen medan vågorna slår mot Spegelklipporna nedanför.

”Ingen får veta något”, säger Nina. ”Lova mig det!”

”Vi ska hitta äggen”, instämmer Rex. ”Vi två.”
Ändå hänger sanningen tung i luften mellan dem.
Enhörningsredet är tomt.



KAPITEL ETT

SALLYS SMÖRGÅSAR

Skandar Smith letade efter Scoundrel's Luck. Igen. En del skulle kanske tro att det var omöjligt att tappa bort en blodtörstig enhörning. Men i så fall hade de aldrig träffat en som precis börjat tredje året i Nästet. Under sommaren hade de Flygfärdigas enhörningar börjat uppföra sig så illa att Skandar var rätt säker på att deras ryttare nu helt tappat kontrollen över dem. Och det gällde även honom och Scoundrel's Luck.

Det var sista lovdagen innan träningen började igen. Skandar hade letat efter Scoundrel nästan hela förmiddagen, med Shekonisadeln balanserande på ena armen och tränset virat runt den andra. Nu satt han på bergssluttningen utanför och rev besviket upp nävar med gräs. Så här hade Scoundrel hållit på hela sommaren och Skandar hade ingen aning om vart han tog vägen, men nu skulle de rida till Fourpoint och äta lunch med kvartetten.

Som på beställning kom Bobby Bruna dundrande nedför

bergssluttningen på Falcon's Wrath. Hon såg verkligen ut som en stridslysten lufttutövare – ärmarna på den slitna rytтарjackan var uppkavlade så att den skiffergrå fjädermutationen syntes ända upp till armbågarna.

Falcon galopperade rakt mot Skandar, och Bobby väntade lite *för* länge med att sakta in. Det ryckte i hennes mungipor när Skandar förfärat kom på fötter. Det var precis som han hade misstänkt – det där gjorde hon med flit!

”Har du hittat honom ännu, andegrabben?” frågade Bobby, utan att bry sig om att Skandar var askgrå i ansiktet.

Skandar övervägde att klaga på hennes livsfarliga rytтарstil, men det var snart lunchdags och en hungrig Bobby var ingen glad Bobby.

I stället suckade han. ”Nä. Du får ge dig av utan oss.”

”Men vi ska ju träffa din syster efteråt, har du glömt det? Utanför Silverfästet.” Bobby släppte tyglarna så att Falcon kunde nappa åt sig en förbipasserande kanin.

Skandar rös när det krasade om kaninbenen.

Bobby låtsades inte om det. ”Vi måste dra nu om vi ska få någon lunch på det där *fantastiska* stället jag har hittat. Det blir fort fullsatt!”

”Jag fattar fortfarande inte varför du inte kan berätta vad det heter.”

”Det är en överraskning”, sa hon undvikande. ”Öh... sedan när är det *han* som är sen?”

Mitchell Henderson kom ridande mot dem på Red Night's Delight. Red såg mer ut som en demon än en enhörning – manen och svansen brann med en klar låga, och det gjorde även ögonen och hovarna. Men det var inget Skandar tänkte

närmare på, för hans egen enhörning, Scoundrel's Luck, travade glatt fram bredvid sin eldfängda bästis.

”Där är du ju!” Skandar kramade om Scoundrels svarta hals – till hälften lättad, till hälften förebrående. Enhörningen slängde glatt med huvudet så att den vita andebläsen under hornet blixtrade i solskenet. Bandet mellan dem krusade sig med deras gemensamma glädje över att vara återförenade, även om Skandar blev lite mindre glad när han upptäckte att Scoundrels svarta hårrem – som hade varit så ren att den blänkade dagen innan – nu var täckt med ett tjockt dammlager.

”Varför är han så smutsig?” undrade Bobby medan Falcon tog ett skutt åt sidan – hon avskydde smuts.

”Jag vill inte gärna avbryta”, sa Mitchell spydigt. ”Men är det ingen som tänker fråga hur det är med *mig*?”

Av någon anledning var hela dragkedjan borta på Mitchells gröna jacka. Den hängde öppen så att hans bruna bröst blotades.

Bobby gapskrattade.

”Sluta skratta, Roberta. Jag varnar dig.”

”Vad är det som har hänt?” frågade Skandar försiktigt.

Mitchell suckade så att hans muterade flammande hår böljade. ”Det är Red som har hänt. Hon har satt eld på saker hela sommaren – och nu har hon utökat sina måltavlor till att även omfatta *mig*.”

Skandar såg bekymrad ut. ”Men hon skadar dig väl inte?” Visst hade kvartettens enhörningar blivit mer kaotiska på sista tiden, men inte skulle de väl medvetet skada sina egna ryttare?

”Det var därför jag tog av mig T-shirten”, sa Mitchell ilsket. ”Trodde du att jag bara hade blivit lite varm?”

”Jag...” Skandar kastade en blick på Bobby, som bet sig i handen för att inte skratta högt. ”Jag fattar inte.”

”Red svedde tyget runt dragkedjan i min jacka, så jag kunde inte dra upp den”, rasade Mitchell. ”Sedan gjorde hon samma sak med min T-shirt och brände upp min extratröja innan jag ens hann dra den över huvudet. Jag känner ju genom vårt band att hon tycker att alltihop är vansinnigt roligt. Hon slutade inte förrän jag var naken på överkroppen!”

”Jag hoppas att Red inte börjar med byxorna nästa gång”, mumlade Bobby till Skandar, som försökte dölja ett flin.

”Vad viskar ni om?” undrade Mitchell surt.

Bobby fann sig fort. ”Kom nu, vi är redan försenade till lunchen. Vi ska träffa Flo i Fourpoint så fort hon har släppt av Kenna. Jag bjöd in bardsmeden också.”

Mitchell spärrade upp ögonen. ”Kommer *Jamie* att vara med? Det här är rena katastrofen.” Han pekade på sin förstörda jacka, där eldnålen fångade ljuset när tyget fladdrade i vinden.

Skandar fick en idé. ”Du kan väl binda Scoundrels ledrep runt midjan?” Han sträckte upp det mot Mitchell. ”Då håller jackan i alla fall ihop.”

Mitchell såg misstänksamt på det blå repet men verkade inse att han inte hade något val om han ville komma i tid till lunchen. Och Mitchell avskydde att komma för sent.

”Du kanske startar en ny trend”, skojade Bobby.

”Äh, håll klaffen”, fräste Mitchell när han knöt repet runt midjan.

Skandar satt upp på Scoundrel och följde efter de andra nedför bergssluttningen mot Fourpoints största affärgata. Skandar gladdes åt att många av de färgglada trädhusen

– målade i rött, blått, grönt och gult – hade reparerats efter elementarförödelsen under hans år som Dununge. Och långt där borta genomborrade Spjutet i Silverfästet åter igen himlen.

Men det var många byggnader kvar att reparera på Ön och Skandar kände sig fortfarande lite knäckt av allt som hade hänt i juni. Vid sommarsolståndet hade Ön bara varit minuter från att slita sönder sig själv med sin egen obalanserade magi – en följd av att Silvercirkeln dödade vilda enhörningar. Skandar, Bobby, Flo och Mitchell hade lyckats räkna ut hur de skulle rädda Ön genom att vinna benstaven från Förste ryttaren och hans vilda enhörningsdrottning. Men sedan hade Skandar ställts inför en mardröm värre än allt han hade kunnat föreställa sig. Hans syster Kenna hade fått ett band till ett vilt enhörningsföl. Vävaren – deras mamma – hade gett Kenna ett skapat band, precis som det hon själv hade.

Kommendör Kazama, som hade varit förfärad men ändå rättvis, lät Kenna stanna hos Skandar tills ett beslut kunde fattas om hennes och den vilda enhörningens framtid. Först hade Skandar försökt se det från den ljusa sidan. Det hade varit fantastiskt att kunna skriva till pappa och berätta att Kenna hade kommit till Nästet. Men när dammet väl hade lagt sig började Skandar oroa sig för det skapade bandet runt systemns hjärta. Han hade börjat titta till Kennas ödesbestämda enhörning – den apelfrå – i Vildmarken i sina botardrömmar. Och ju längre Nina dröjde med att fatta sitt beslut, desto mer tillät han sig att undra om det fanns ett sätt att ta tillbaka den där enhörningen – det där livet – till Kenna.

”Du tänker ovanligt intensivt på något”, konstaterade Bobby och lät den skiffergrå Falcon falla in bredvid Scoundrel.

”Hur visste du det?”

”Du får en rynka i pannan”, sa hon. Visst kunde Bobby vara högljudd, men i tysthet la hon märke till andra människors känslor – särskilt Skandars.

”Min syster”, sa han enkelt. Än var det inte dags att säga något om att återförena Kenna med hennes ödesbestämda enhörning. Först måste han veta mer.

”Vad är det Nina håller *på* med?” utbrast Bobby plötsligt. ”Det här förhalandet är verkligen inte likt en luftutövare. Bestäm dig bara! Vad tror hon att alla de där utredningarna ska visa? Att Väveren gömmer sig i Kennas sadelväskor?”

Bobby hade hela tiden varit ursinnig över alla tester som Kenna och hennes vilda enhörningsföl utsattes för i Silverfästet, som var Silvercirkeln's bas. Hon fnös varenda gång Flo sa att Rex Manning, Silvercirkeln's nya överhuvud, var mycket trevligare än sin pappa Dorian Manning.

”Ja, men det är väl inte särskilt svårt?” hade Bobby fräst till slut. ”Rex pappa förstörde nästan Ön förra året. Fick *oss* gripna för enhörningsmord som *han* var skyldig till.”

Skandar tyckte inte heller om att Kenna befann sig bakom Silverfästets sköldmur. Silvercirkeln, en sluten grupp för rytta-re med silverenhörningar, var den mäktigaste organisationen på Ön. De hade legat i fejd med andeutövarna i århundraden.

”Silverfästet är den säkraste platsen för testerna, Skar”, hade Flo envist hävdad. ”För Kenna *och* resten av Ön. Skador orsakade av en vild enhörnings magi läker aldrig, om du minns?”

Nu, en dryg månad senare, kunde Skandar belåtet konstatera att Flo hade haft rätt. Kenna blev regelbundet kallad till Silverfästet och det verkade gå bra varje gång. Hon hade blivit

utfrågad om sin tid med Vävaren och om sitt skapade band, och sedan hade hon blivit ombedd att försöka sig på elementarmagi. Skiltvakterna lät inte Kenna rida. Hon fick bara lägga handen på sin vilda enhörnings hals. Än så länge hade hon inte lyckats frammana så mycket som en gnista.

”Undrar du aldrig”, frågade Bobby när hon och Skandar red sida vid sida, ”vad Kenna och Vävaren gjorde då de var tillsammans under så lång tid?” Hon lät tveksam, inte lika självsäker som vanligt.

”Kenna berättade ju att de knappt pratade med varandra. Vävaren var helt koncentrerad på förberedelserna för att skapa hennes band”, sa Skandar stelt. ”Och jag tror henne.”

”Jag tror henne också, så klart, men ... varför skulle Erika Everhart skapa ett band åt sin dotter och sedan överge henne så att hon kunde dra i väg till Nästet? Det känns inte särskilt ... Vävaraktigt.”

”Nej”, sa Skandar bistert. ”Det gör det inte. Men jag är säker på att Kenna har berättat allt hon vet. Nu förstår hon hur ond Vävaren är. Hon vill vara i Nästet och träna som enhörningsryttare – som vi alltid drömt om.”

Men ingen av dem hade väl föreställt sig en vild enhörning?
Bobby pekade. ”Ditåt!”

De tre vännerna lämnade affärsgatan och kom in i en trädunge där det låg flera restauranger bland grenarna. Avslappnat småprat fyllde luften tillsammans med klirret från bestick. Dofterna fick det att vattnas i munnen. Det kurrade i Skandars mage när de passerade Ö-Tacos, men det fanns även restauranger där man kunde få pizza, currygryta, tapas, falafel, nudelsoppa, grillad kyckling och till och med pannkakor.

Plötsligt förändrades småpratet över deras huvuden och rösterna fick en ton av dämpad vördnad.

”Det är Nästets silverenhörning!”

”Olu Shekonis dotter.”

”Ser ni vad den där enhörningen blänker!”

Flo Shekoni hade anlänt. Silver Blade lyste upp hela den smala gatan när han närmade sig resten av kvartetten. Silverenhörningar var sällsynta och mäktiga på Ön, och Blade lyckades alltid väcka förundran, hur mycket Flo än avskydde uppmärksamheten.

Flo fångade Skandars blick först och log uppmuntrande. ”Kenna mår bra – mer än bra. När jag släppte av henne i Silverfästet sa Rex att det förmodligen var sista gången de kallade dit henne för tester.”

Skandars hjärta fylldes av hopp. Silvercirkelns nya överhuvud kanske verkligen var en förbättring?

Flo såg på Mitchell som drog åt Scoundrels ledrep runt jackan. Hon höjde ett frågande ögonbryn mot Skandar.

Han skrattade. ”Jag berättar sedan.”

Blade föll in bakom Scoundrel, och Flo drog ett djupt andetag genom näsan. ”Allt luktar så gott! Mamma säger alltid att maten blev mycket bättre på Ön efter Fördraget.”

Skandar lutade sig fram över Scoundrels vinge och läste några av menyerna som satt uppspikade på trädstammarna. Han kände sig lite överväldigad. Det mesta var sådant han aldrig hade ätit och det berodde inte på att han kom från Fastlandet. De hade inte haft råd att gå på restaurang under hans uppväxt.

Medan Flo, Mitchell och Bobby pratade om mat som Skandar knappt hade hört talas om flätade han fingrarna genom

Scoundrels man. Den svarta enhörningen mullrade lågt och hans mage vibrerade under Skandars ben. Och på något sätt kändes det inte alls lika viktigt att inte känna till olika sorters mat. Scoundrel brydde sig inte om något av det där.

”Men titta, är det inte bardsmeden!” Bobbys höga rop fick Skandar att titta upp.

”Kan du inte låta bli att kalla mig för det?” stönade Jamie när han närmade sig de fyra ryttarna.

”Du ser väldigt stilig ut, Jamie”, sa Flo.

Borta var smedens svarta skinnförkläde med fickorna fulla av klirrande verktyg, borta var askfläckarna han fick av att arbeta i smedjan. Han hade till och med bytt till en grön skjorta.

”Tycker du? Tack”, sa Jamie frånvarande och drog med handen genom sitt gyllenbruna hår. Hans olikfärgade ögon, det ena brunt och det andra grönt, fångade Mitchells blick, och Mitchell stelnade till halvvägs ner från Reds rygg.

”Behöver du en hjälpande hand?” undrade Jamie med skuggan av ett leende på läpparna.

Mitchell släppte framvalvet på sin Taitingsadel och landade på marken med en duns. ”N-nej, jag klarar mig, det går bra, faktiskt alldeles utmärkt”, stammade han, sköt upp de bruna glasögonbågarna på näsryggen och rättade förtvivlat till jackan.

Jamies blick föll på det blå ledrepet runt Mitchells midja.

Mitchells flammande hår lyste ännu klarare. ”Ja, jo, det är en lång historia. Det var Red, hon . . .”

”TA-DAAA!” ropade Bobby. De hade kommit fram till ett ställe som hette Sallys smaskiga smörgåsar. Bobby pekade ivrigt på menyn som satt uppsatt på trädstammen. Flo och Skandar såg undrande på varandra.

Mitchell var rasande. ”Menar du att din storslagna lunchplan – lunchen som du fått folk att komma till *halvklädda* – är en smörgåsbutik?”

”Det här är ingen smörgåsbutik, Mitchell. Sallys är en *delikatessaffär* för smörgåsar. Eller en *smörgåsrestaurang*, om du så vill.” Bobby såg kärleksfullt på menyn.

”Det är hög klass på Sallys”, instämde Jamie. ”Jag går faktiskt hit rätt ofta.”

”Ja, det är givetvis inget *fel* på smörgåsar”, skyndade sig Mitchell att tillägga.

Skandar och Flo satt av så att de kunde läsa menyn.

SEPTEMBERMENY:

SALLYS SMASKIGA SMÖRGÅSAR

-  Tonfisk med sardellmajonnäs från vattenzonen
-  Lyxiga blandade grönsaker från jordzonen
-  Kryddstark kyckling och bacon från eldzonen
-  Wasabiräkor från luftzonen

Månadens smörgås:
Bobby Brunas nödsmörgås

ALLA SMÖRGÅSAR ÄR GJORDA PÅ FÄRSKT BRUNT ELLER VITT
BRÖD FRÅN LUFTZONEN, MED ELLER UTAN SOLROSFRÖN.

”Du skojar”, sa Skandar, som redan skrattade.

”Hur fick du Sally att gå med på det här, Bobby?” frågade Flo, som var märkbart orolig för att det kunde handla om utpressning. Kvartetten kände nämligen mycket väl till Bobbys nödsmörgåsar. Smör, ost, hallonsylt och Marmite.

Mitchell bara gapade. ”Men dina smörgåsar är rena hälsofaran.”

”Enligt Sally är de riktigt populära”, förklarade Bobby stolt. ”Kom nu!” Hon trädde Falcons tyglar genom en av metallringarna som var avsedda för ryttarkunder och tog sig uppför smörgåsbutikens steg, tre stegpinnar i taget. De andra hade bara att följa efter.

En kvinna stod bakom disken inne i trädduset. ”Ser man på, är det inte skaparen av månadens smörgås”, utbrast hon förtjust när kvartetten närmade sig. Hon hade lockigt svart hår, regnbågsfärgat förkläde och log med hela sitt rosiga ansikte.

”Hej Sally!” Bobby studsade på tåspetsarna och hennes olivfärgade hy rodnade av iver. ”Fem nödsmörgåsar, tack.”

”Öhh, Bobby, jag hade faktiskt hoppats på att få ta den med majonnäs”, skyndade sig Skandar att säga.

”Kyckling från eldزونen för min del”, sa Mitchell.

”Jag skulle vilja ha wasabiräkorna”, tillade Flo skuldmedvetet.

Sally fnös. ”Ni vet inte vad ni går miste om. Nödsmörgåsen är vår storsäljare.”

”Men har någon beställt den två gånger?” muttrade Mitchell till Skandar.

Det slutade med att Jamie gick med på att prova Bobbys smörgås, om hon lovade att sluta kalla honom för bardsmeden.

Jamie hade aldrig velat följa i sina föräldrars fotspår och bli bard, trots att han sjungit sin sannsång förra sommaren.

Det var tydligt att smörgåsbutiken var populär. På väg in fick de tränga sig förbi Reece, Falcons smed. Han grymtade fram en hälsning till Bobby. Reece var en äldre man med grånande skägg och han var inte särskilt vänligt sinnad. Det var ungefär samma sak med Reds smed – hon hade gjort rustningar till fyra olika ryttare under sitt yrkesliv. Till skillnad från Jamie var de inte intresserade av att lära känna några av de Flygfärdiga.

Det fanns bara ett ledigt bord på plattformen utanför. Jamie vinkade till en synnerligen högljudd grupp, och en ung kvinna kom fram till dem med sin smörgås i handen. Hennes ljusblonda hår var uppsatt i en tofs.

”Det här är Clara”, sa Jamie med respektfull röst när han presenterade henne. ”Hon är smed åt kommendörens enhörning.”

Men Clara såg på Mitchell. ”Vad har hänt där?” Hon pekade på hans svedda jacka.

Jamie svarade i Mitchells ställe. ”Han är en Flygfärdig i Nästet.”

”Åhhh. Tredje året. Ni skulle ha sett hur trotsig Lightning’s Mistake var i början av Ninas kaosprov. Jag kunde knappt få på henne rustningen.”

”Så du menar att det här beteendet är normalt?” frågade Mitchell generat.

”Väldigt”, sa Clara tröstande.

”Och en enhörning som försvinner när han har lust?” frågade Skandar med liten röst.

”Inte lika vanligt, men det är inget att oroa sig för.”

”Falcon har inte förändrats alls”, sa Bobby. ”Hon är fortfarande perfekt.”

”Det är inte trevligt att skryta, Bobby”, sa Flo förmanande.

”Vad är senaste nytt om Nina?” Jamie lät bekymrad.

”Ingen förändring.” Clara suckade. ”Hon är borta flera timmar varje dag, men jag vet att hon inte tränar, för hon har aldrig på sig rustning. Lightning kommer tillbaka och är alldeles utmattad. Nina kommer tillbaka och verkar deprimerad.”

”Vad är det för fel på henne?” frågade Skandar. Han tänkte på Kenna och det kommande beslutet om hennes framtid.

”Ingen aning.” Clara ryckte på axlarna så att verktygen i hennes förklädsfickor skramlade. Hon vände sig till Flo. ”Din pappa försökte prata med henne, men hon undviker honom.”

Flos pappa var Olu Shekoni, Öns bästa sadelmakare. Nina hade en Shekonisadel, precis som Skandar.

”Om Nina fortsätter så här kommer hon aldrig att kvalificera sig till Kaoscupen i år.” Clara lät frustrerad. ”Vi hade tänkt vinna tre gånger i rad. Det har ingen gjort förut!”

Det högg till i magen på Skandar. Hans mamma var den enda kommendör som hade varit nära att vinna tre Kaoscuper – Erika Everhart och hennes enhörning Blood-Moon’s Equinox. Men vid det tredje försöket blev Blood-Moon dödad mitt under pågående lopp, och Erika lät sig omfamnas av sin vilda enhörnings mörker och blev Väwaren.

”Hur är det, Skar?” frågade Flo försiktigt medan de andra fortsatte att prata med Clara. ”Är du orolig för träningen som börjar i morgon? Mitchell tror att instruktörerna ska berätta mer om våra kaosprov.”

”Lite”, sa han, utan att mena det. Alla andra Flygfärdiga

hade försökt ta reda på så mycket de kunde om utmaningarna de skulle möta under sitt tredje läsår. Speciellt med tanke på att de måste klara kaosproven för att få stanna kvar i Nästet, precis som med Testloppet och Dunungarnas tornerspel. Enligt Skandars äldre vänner i Pilgrimssällskapet skulle tredje årets utmaningar utspela sig i elementarzonerna. Det var olika varje år för att man inte skulle kunna förbereda sig.

Det hade givetvis inte hindrat Mitchell från att studera tidigare kaosprov hela sommaren, men när han övergick från att läsa böcker till att be Gröngölingar och Rovor att beskriva sina erfarenheter var det inte många som ville prata. Flo var rädd att de var traumatiserade. Bobby sa att de höll det hemligt för att minska konkurrensen inför kommande Kaoscuper. Men Skandar hade inte lyssnat så noga – han höll på med egna efterforskningar.

”Jag ska gå och prata lite med Craig”, sa Skandar när han fick syn på bokhandlaren på andra sidan plattformen.

Craig ägde Kaosbokhandeln. Han var andeutövarnas vän och samlade på sig kunskap från äldre ryttnare vars andeenhörningar hade avrättats när deras element förbjöds. Dessutom var han den enda som kände till Skandars hemliga förhoppning om att kunna återförena Kenna med hennes ödesbestämda enhörning.

Precis innan Skandar nådde fram till Craig mindes han plötsligt hur Kenna oväntat dök upp i somras, då när Nästet höll på att självutplånas. Han tvärstannade. Han kunde riktigt höra hur Kenna anklagade honom för alla lögnen han dragit för henne om hans förbundna element och om deras mamma. Han hade försökt förklara att han var en Botare, en andeutöware som genom drömmar kunde hitta den enhörning som skulle

ha kläckts av en ryttare för att sedan binda dem till varandra. Han hade också försökt berätta att han hade drömt om en vild apelgrå enhörning som var ödesbestämd för *henne*. Men det hade varit för sent. Det vände sig i magen på Skandar när han kom ihåg Kennas frånvarande min, den som fick honom att tänka att han hade förlorat henne för alltid.

Men sedan hade Skandar förklarat hur ledsen han var över att det hade blivit som det blivit. Och Kenna berättade att hon hade varit så förtvivlat angelägen om att få en enhörning att hon lämnat Fastlandet med Dorian Manning, Silvercirkelns dåvarande överhuvud, för att senare fly från honom. Och sedan hade hon låtit sig luras av deras mammas löften. När alla deras misstag låg i öppen dager förlät syskonen varandra.

”Vad är det egentligen i den här?” frågade Craig när han fick syn på Skandar som stod och tvekade vid hans bord. Bokhandlaren såg forskande på blandningen av sylt och Marmite som trängde fram mellan brödsnivorna.

Frågan fick Skandar att skaka av sig minnet. Han skrattade. ”Det vill du inte veta.”

”Hur är det med Kenna?” frågade Craig vänligt och pekade på en stol där Skandar kunde slå sig ner.

”I Silverfästet igen.” Skandar drog ett djupt andetag. ”Har du hittat något?”

Craig skakade på huvudet så att hårknuten guppade. ”Ingen av andeutövarna som jag har hunnit prata med visste något om skapade band, än mindre om det är möjligt att bryta dem. De har aldrig ens försökt bryta ett ödesbestämt band – att döda en bunden enhörning har varit olagligt i århundraden. Och vi vet ju hur illa det kan gå om man dödar en *vild* enhörning.”

Då hördes ett hulkande ljud.

Mitchell skrattade så att tårarna rann. ”Jag varnade dig!”

Jamie hade tagit en tugga av nödsmörgåsen.

”Jag kanske sparar min till ett senare tillfälle”, sa Craig taktfullt när han reste sig för att gå. ”Jag fortsätter att leta efter svar, men du måste överväga hur långt du är beredd att gå. Kenna älskar väl den där vilda enhörningen?” Bokhandlarens bruna ögon gav Skandar en genomträngande blick.

”Jag vet, men j-jag har inte ens bestämt mig för om jag ska säga något alls”, sa Skandar osäkert. ”Det beror väl på hur saker och ting utvecklar sig för Kenna? Jag måste se till att hon är trygg.”

”Trygg är inte alltid samma sak som lycklig, Skandar”, sa Craig varnande. ”Glöm inte det.”

Kvartetten väntade på Kenna Smith i slutet av allén med silverbjörkar. De hade bara varit där i några minuter när Scoundrel och Red med gemensamma krafter eldade upp en trädgren precis ovanför Falcon som skriade upprört. I samma stund som hon skakade askan ur sin perfekt kammade man höjdes ingångsskölden i Silverfästets mur.

Ut kom en ensam ryttare som ledde ett vilt enhörningsföl.

Skandar mötte Goshawk's Furys blick. De hann bara leka arga leken i några sekunder innan Skandar blinkade till och rös, trots att det var en varm eftermiddag i september. Den vilda enhörningens ögon var fyllda med ändlösa skuggor och odödligt lidande. Goshawk's Fury var dömd till ett liv framlevt i döden. Och Skandars väldigt *levande* syster med sitt stora hjärta var bunden till henne.

Det vilda fölet hade vuxit sig stor som en häst under de senaste månaderna, precis som Scoundrel hade gjort när han var Nykläckt. Men där slutade likheterna. Scoundrels horn var lika svart som hans blanka hårrem, medan Goshawks horn var genomskinligt och spöklikt. Hennes honungsfärgade päls började redan bli matt och få kala fläckar. Efter att ha tränat i Nästet under två år var Scoundrel ett muskelknippe, och hans vingar var fullfjädrade och starka. På Goshawk kunde man se benknotor här och där – ett par knotiga ryggkotor, fem tunna revben som rörde sig upp och ner när hon gick, ett lårben som skymtade då hon lyfte ena frambenet. En del av fjädrarna på vingarna hade redan ramlat av så att det bildades läderaktiga fläckar, som på en överdimensionerad fladdermus snarare än en magnifik rovfågel.

Goshawk's Fury skulle nämligen alltid vara vild. Hennes band var skapat, inte ödesbestämt. Goshawk var avsedd för en annan ryttare, en som aldrig lyckades ta sig till Enhörningsredet vid sommarsolståndet efter sin trettonårsdag. Och Kenna hade varit ödesbestämd för en annan enhörning – den apelfrå – som fortfarande vandrade ensam ute i Vildmarken.

När Kenna log mot Skandar kom han ihåg Agatha Everharts varnande ord om Kennas vilda enhörningsband: *Se vad det skapade bandet gjorde med Erika ... Fem element som drar åt olika håll ... Fem sätt för enhörningens krafter att ta över.*

Skandar hade alltid drömt om att Kenna skulle komma till Ön, att de skulle bli kaosryttare tillsammans. Men tänk om Ön trodde att hon var för farlig för att bli en av dem? Tänk om Nästet uteslöt henne? Vad skulle Skandar göra då?

Tanken skrämde honom och han tänkte åter igen på sina

halvfärdiga planer, på möjligheten till en annan framtid för systemen. Han bestämde sig för att sova i Scoundrels spilta i natt och hitta hennes apelgrå enhörning i en botardröm. För att vara säker på att Kennas *ödesbestämda* enhörning inte var i fara.

För säkerhets skull.